

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

יבמות-האשה רבה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואוכלת בגינו תרומה												◇
בטרומה דרבנן.												◇
אכל תרומה טמאה - משלם חולין טהורים. שילם חולין טמאים, סומכוס אומר משום ר' מאיר: בשוגג - תשלומיו תשלומין, במזיד - אין תשלומיו תשלומין	ת"ש: [סומכוס אומר משום רבי מאיר]											◇
אחד זה ואחד זה - תשלומיו תשלומין, וחוזר ומשלם חולין טהורין	חכמים:											◇
במזיד אין תשלומיו תשלומין? תבא עליו ברכה, דאכל מינה מידי דלא קחזי ליה בימי טומאתו, וקא משלם מידי דקחזי ליה בימי טומאתן	והוינן בה:											◇
חסורי מיחסרא והכי קתני:	ואמר רבא, ואמרי לה כדי:											◇
אכל תרומה טמאה - משלם כל דהו, אכל תרומה טהורה - משלם חולין טהורין. שילם חולין טמאים, סומכוס אומר משום ר' מאיר: בשוגג - תשלומיו תשלומין, במזיד - אין תשלומיו תשלומין	[סומכוס אומר משום רבי מאיר]											◇
בין בשוגג בין במזיד - תשלומיו תשלומין, וחוזר ומשלם חולין טהורין	חכמים:											◇
והא הכא דמדאורייתא תשלומי מעליא הוי, דאי מקדש בהו כהן אשה - תפסו לה קידושי, ואומר רבנן אין תשלומיו תשלומין, וקשרינן אשת איש לעלמא												◇
מאי אין תשלומיו תשלומין דקאמר רבי מאיר? דבעי למיהדר שלומי חולין - טהורין.												◇
אי הכי, סומכוס היינו רבנן												◇
קנסו שוגג אטו מזיד איכא בינייהו.	רב אחא בריה דרב איקא:											◇
דם שנטמא וזרקו בשוגג - הורצה, במזיד - לא הורצה	תא שמע:											◇
והא הכא דמדאורייתא ארצויי מרצה												◇
על מה הציץ מרצה? על הדם ועל הבשר ועל החלב, שנטמא בין בשוגג בין במזיד, בין באונס בין ברצון, בין ביחיד בין בצבור,	דתניא:											◇
ואמרי רבנן לא הורצה, וקא דר מעייל חולין לעזרה												◇
מאי לא הורצה דקאמר? להתיר בשר באכילה, אבל בעלים נתכפרו בו.	רבי יוסי בר חנינא:											◇
סוף סוף קמתעקרא אכילת בשר, וכתוב: (שמות כ"ט) ואכלו אתם אשר כפר בהם, מלמד, שהכהנים אוכלים ובעלים מתכפרים												◇
שב ואל תעשה שאני.	א"ל: [רבה]											◇
בעאי לאותוכן ערל, הזאה, ואזמל, סדין בציצית, וכבשי עצרת, ושופר, ולולב, השתא דשנית לן: שב ואל תעשה לא מיעקר הוא, כולהו נמי שב ואל תעשה נינהו.	אמר ליה: [רב חסדא]											◇
(דברים י"ח) אליו תשמעון - אפילו אומר לך עבור על אחת מכל מצות שבתורה, כגון אליהו בהר הכרמל, הכל לפי שעה שמע לן	ת"ש:											◇
שאני התם, דכתיב: אליו תשמעון.												◇
וליגמר מיניה												◇
מיגדר מילתא שאני.												◇
בטלו - מבוטל, דברי רבי	ת"ש: [רבי]											◇
אינו יכול לא לבטלו ולא להוסיף על תנאו, א"כ מה כח ב"ד יפה	רבן שמעון בן גמליאל:											◇
והא הכא דמדאורייתא בטל גט, ומשום מה כח בית דין קא שרינן אשת איש לעלמא												◇
מאן דמקדש - אדעתא דרבנן מקדש, ואפקעינהו רבנן לקידושי.												◇
התינח דקדיש בכספא, קדיש בביאה מאי איכא למימר?	רבינא לרב אשי:											◇
שויה רבנן לבעילתו בעילת זנות.												◇

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

Talmud Navigator

יבמות-האשה רבה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
שמעתי, שב"ד מכין ועונשין שלא מן התורה, ולא לעבור על דברי תורה - אלא לעשות סייג לתורה ומעשה באדם אחד שרכב על סוס בשבת בימי יונים, והביאוהו לב"ד וסקלוהו, לא מפני שראוי לכך - אלא שהשעה צריכה לכך ושוב מעשה באדם אחד שהטיח באשתו תחת התאנה, והביאוהו לבית דין והלקוהו, לא מפני שראוי לכך - אלא שהשעה צריכה לכך.	ת"ש, א"ר אלעזר בן יעקב:										◊
מיגדר מילתא שאני.											◊
ולא זה וזה מטמאין לה.											■
מנלן?											^
דכתיב: (ויקרא כ"א) כי אם לשארו הקרוב אליו											◊
שארן - זו אשתו	ואמר מר:										!
וכתיב: (ויקרא כ"א) לא יטמא בעל בעמיו להחלו											◊
יש בעל שמיטמא ויש בעל שאין מיטמא, הא כיצד? מיטמא הוא לאשתו כשרה, ואינו מיטמא לאשתו פסולה.											!
ולא זה וזה זכאין במציאתה וכו'.											■
טעמא מאי אמור רבנן מציאת אשה לבעלה? כי היכי דלא תיהו ליה איבה, הכא תיהו ליה איבה ואיבה.											■
ובמעשה ידיה.											■
טעמא מאי אמרי רבנן מעשה ידיה לבעלה? משום דקאכלה מזוני, הכא כיון דמזוני לית לה, מעשה ידיה לאו דידיה.											◊
ולא מיפר נדריה.											■
טעמא מאי אמר רחמנא בעל מיפר? כדי שלא תתגנה, הכא תתגנה ותתגנה.											◊
היתה בת ישראל נפסלה מן הכהונה וכו'.											■
פשיטא											ז
בת לוי מן המעשר איצטריכא ליה.											◊
ובת לוי מן המעשר מי מיפסלא בזנות?											ז
לויה שנשבית או שנבעלה בעילת זנות - נותנין לה מעשר ואוכלת.	והתניא:										ז
קנסא.	רב ששת:										◊
בת כהן מן התרומה.											■
אפי' בתרומה דרבנן.											◊
ואין יורשיו של זה ויורשיו של זה יורשין כתובתה וכו'.											■
כתובה מאי עבידתה?											ז
כתובת בנין דיכרין.	רב פפא:										◊
פשיטא											ז
מהו דתימא, לדידה דעבדא איסורא קנסוה רבנן, לזרעה לא קנסו רבנן, קמ"ל.											!
אחיו של זה ואחיו של זה חולצין ולא מייבמין.											■
אחיו של ראשון חולץ מדאורייתא, ולא מייבם מדרבנן, אחיו של שני חולץ מדרבנן, ולא מייבם לא מדאורייתא ולא מדרבנן.											◊

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story	מקרא-key:
יבמות-האשה רבה		
מזמרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
כתובתה על נכסי בעלה וכו'.	רבי יוסי:	■
בתראי מודו לקמאי, קמאי לא מודו לבתראי	רב הונא:	◆ ■ ◇
ר' שמעון מודי ליה לר' אלעזר, דמה ביאה דעיקר איסורא לא קניס, וכ"ש מצייאתה ומעשה ידיה דממונא הוא ור' אלעזר לא מודי ליה לר' שמעון, מצייאתה ומעשה ידיה דממונא הוא לא קניס, אבל ביאה דאיסורא הוא קניס		■
ותרוייהו מודו ליה לר' יוסי, הני דיתבא תוניה לא קניס, וכל שכן כתובה דלמשקל ומיפק קאי ורבי יוסי לא מודי להו, כתובה דלמשקל ומיפק הוא דלא קניס, אבל הני דיתבא תוניה קניס.		■
קמאי מודו לבתראי, בתראי לא מודו לקמאי	רבי יוחנן:	◆ ■ ◇
ר' יוסי מודי ליה לר' אלעזר, כתובה דמדידיה לדידה לא קניס, וכ"ש מצייאתה ומעשה ידיה דמדידה לדידה ור' אלעזר לא מודי ליה, מצייאתה ומעשה ידיה הוא דמדידה לדידה לא קניס, אבל כתובה דמדידה לדידה קניס		■
ותרוייהו מודו ליה לר' שמעון, ומה הני דמחיים לא קניס, ביאה דלאחר מיתה לא כ"ש ור' שמעון לא מודי להו, ביאה הוא דלאחר מיתה לא קניס, אבל הני דמחיים קניס.		■
נשאת שלא ברשות וכו'.		◆ ◇
הכי הלכתא.	רב הונא אמר רב:	■ ◇
גנבא גנובי למה לך? אי סבירא לך כרבי שמעון, אימא: הלכה כרבי שמעון, דשמעתין כרבי שמעון קאזלה	א"ל רב נחמן:	⚡
וכי תימא, אי אמינא הלכה כרבי שמעון, משמע אפילו בקמייתא		!
אימא: הלכה כר' שמעון באחרונה		⚡
קשיא.		■
אמינא, כי ניים ושכיב רב אמרה להא שמעתתא, הלכה - מכלל דפליגי, מאי הוה לה למיעבד? מיאנס אנסה	רב ששת:	⚡ ◇
כל עריות שבתורה אין צריכות הימנו גט, חוץ מאשת איש שניסת על פי ב"ד	ועוד תניא:	■ ⚡ ◇
על פי בית דין הוא דבעיא גיטא, על פי עדים לא בעיא גיטא		■ ⚡ ◇
מני?		⤴ ⚡
אילימא רבי שמעון		! ⚡
על פי בית דין מי בעיא גט?		⚡ ⚡
עשו ב"ד בהוראתן - כזון איש באשה, על פי עדים - כשגגת איש באשה, אידי ואידי לא בעיא גט	והתניא, רבי שמעון:	⚡ ■ ⚡ ◇
אלא לאו רבנן היא		⚡ ◇
לעולם רבי שמעון היא, ותרין הכי		! ◇
עשו ב"ד בהוראתן - כזון איש באשה ובעיא גט, על פי עדים - כשלא כזון איש באשה ולא בעיא גט.	רבי שמעון:	■ ! ◇
לענין איסורא קתני, והכי קאמר: עשו ב"ד בהוראתן - כזון איש באשה ומיתסרא על בעלה, על פי עדים - כשגגת איש באשה ולא מיתסרא על בעלה.	רב אשי:	! ◇
לענין קרבן קתני, עשו בית דין בהוראתן - כזון איש באשה ולא מתיא קרבן, על פי עדים - כשגגת איש באשה ומתיא קרבן.	רבינא:	! ◇
ואיבעית אימא: הא קמייתא רבנן היא, ותרין הכי: חוץ מאשת איש, ושניסת ע"פ ב"ד.		! ◇
מי אמרינן, מאי הוה לה למיעבד?	מתלב עולא:	⚡ ◇
כתב לשם מלכות שאינה הוגנת, לשם מלכות מדי, לשם מלכות יון, לבנין הבית, לחורבן הבית, היה במזרח וכתב במערב, במערב וכתב במזרח - תצא מזה ומזה, וכל הדרכים האלו בה	והתנן:	⚡ ◇
ואמאי? לימא מאי הוה לה למיעבד		⚡

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>									
<p>יבמות-האשה רבה מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>											
איבעי לה לאקרוי לגיטא.				! :									
הכונס את יבמתו, והלכה צרתה ונשאת, ונמצאת זו אילונית - תצא מזה ומזה, וכל הדרכים האלו בה		רב שימי בר אשי, תא שמע:		◊ ? :									
ואמאי? נימא מאי הוה לה למיעבד				? :									
איבעי לה לאמתוני.				! :									
כל עריות שאמרו פטורות צרותיהן, הלכו צרות ונישאו, ונמצאו אלו אילונית - תצא מזה ומזה, וכל הדרכים האלו בה		אביי, תא שמע:		◊ ? :									
ואמאי? נימא מאי הוה לה למיעבד				? :									
איבעי לה לאמתוני.				! :									
כתב סופר גט לאיש ושובר לאשה, ושעה ונתן גט לאשה ושובר לאיש ונתנו זה לזה וזה לזה, ולאחר זמן הרי הגט יוצא מתחת ידי האיש ושובר מתחת ידי האשה - תצא מזה ומזה, וכל הדרכים האלו בה		רבא, תא שמע:		◊ ? :									
ואמאי? נימא מאי הוה לה למיעבד				? :									
איבעי לה לאקרוי לגיטא.				! :									
שינה שמו ושמה, שם עירו ושם עירה - תצא מזה ומזה, וכל הדרכים האלו בה		רב אשי, תא שמע:		◊ ? :									
ואמאי? נימא מאי הוה לה למיעבד				? :									
איבעי לה לאקרוי לגיטא.				! :									
כנסה בגט קרה - תצא מזה ומזה כו'		רבינא, תא שמע:		◊ ? :									
איבעי לה לאקרוי לגיטא.				! :									
רב פפא סבר למיעבד עובדא במאי הוה לה למיעבד				◊ ■ :									
והתניא כל הני מתנייתא		רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא:		? :									
ולאו שנינהו?		אמר ליה: [רב פפא]		! :									
ואשינויי ליקו וליסמוך?		אמר ליה: [רב הונא בריה דרב יהושע]		◊ ? :									
ולקלא לא חיישינן.		רב אשי:		◊ ■ :									
הי קלא?				^ :									
אילימא קלא דבתר נשואין				! ◊ :									
הא אמרה רב אשי חדא זימנא				? :									
כל קלא דבתר נשואין לא חיישינן		דאמר רב אשי:		◊ ? ■ :									
מהו דתימא, הואיל ואתאי לבי דינא ושרינן, כקלא דקמי נשואין דמי ותיחסר, קמ"ל.				! ◊ :									
ניסת ע"פ ב"ד תצא וכו'.				◊ ■ < :									
ליתא למתני' מדתני בי מדרשא		זעירי:		◊ ■ :									
הורו בית דין ששקעה חמה ולבסוף זרחה - אין זו הוראה אלא טעות		דתני בי מדרשא:		◊ ■ ■ :									
הוראה היא.		רב נחמן:		◊ ■ :									
תדע דהוראה היא, דבכל התורה כולה עד אחד לא מהימן, והכא מהימן, מ"ט? לאו משום דהוראה היא.		רב נחמן:		◊ ■ :									

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>key-מקרא-:</p>	
יבמות-האשה רבה		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
תדע דטעות הוא, דאילו הורו ב"ד בחלב ובדם להיתירא, והדר חזו טעמא לאיסורא, כי הדרי ואמרי להיתירא - לא משגחינן להו, ואילו היכא דאתא עד אחד שרינא, אתו תרי אסרנא, כי הדר אתא עד אחרינא - שרינן לה, מ"ט? לא משום דטעות הוא.	רבי:	◊	■		צב.
ואף ר' אליעזר סבר דטעות הוא			■		צב.
יקוב הדין את ההר ותביא חטאת שמינה	דתניא, ר' אליעזר:		■	■	צב.
אי אמרת בשלמא דטעות הוא, משום הכי מתיא קרבן, אלא אי אמרת דהוראה היא, אמאי מתיא קרבן?			■		צב.
ודלמא קסבר ר' אליעזר: יחיד שעשה בהוראת ב"ד - חייב		?			צב.
א"כ מה יקוב הדין את ההר.		!			צב.
הורוהו ב"ד להנשא כל'.				■	צב. <
מאי קלקלה?				◊	צב.
זינתה	רבי אליעזר:			!	צב.
אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט.	רבי יוחנן:			!	צב.
מאן דאמר זינתה, כל שכן אלמנה לכהן גדול			■		צב.
מאן דאמר אלמנה לכהן גדול, אבל זינתה לא, מ"ט? דאמרה: אתון הוא דשויתין פנויה.			■		צב.
תניא כוותיה דר' יוחנן:			■		צב.
הורוהו ב"ד להנשא והלכה וקלקלה, כגון אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט - חייבת בקרבן על כל ביאה וביאה, דברי ר' אלעזר	[רבי אלעזר]		■	■	צב.
קרבן אחד על הכל	חכמים:		■	■	צב.
שאם נשאת לחמשה בני אדם, שחייבת בקרבן על כל אחד ואחד, הואיל וגופין מוחלקין.	ומודים חכמים לר' אלעזר:		■	■	צב.
האשה שהלך בעלה ובנה למדינת הים, ובאו ואמרו לה מת בעליך ואח"כ מת בנך ונשאת, ואחר כך אמרו לה חילוף היו הדברים - תצא, והולד ראשון ואחרון ממזר.			■		צב. מ
אמרו לה מת בנך ואח"כ מת בעליך ונתיבמה, ואח"כ אמרו לה חילוף היו הדברים - תצא, והולד ראשון ואחרון ממזר.			■		צב.
אמרו לה מת בעליך וניסת, ואח"כ אמרו לה קיים היה ומת - תצא, והולד ראשון ממזר, והאחרון אינו ממזר.			■		צב.
אמרו לה מת בעליך ונתקדשה, ואחר כך בא בעלה - מותרת לחזור לו, אע"פ שנתן לה אחרון גט - לא פסלה מן הכהונה			■		צב.
את זו דרש רבי אלעזר בן מתאי:			■		צב.
מאי ראשון ומאי אחרון?				^	צב. ג
אילמא ראשון - לפני שמועה, ואחרון - לאחר שמועה				!	צב.
ליתני: הולד ממזר				?	צב.
משום דקבעי למיתני סיפא:				!	צב.
אמרו לה מת בעליך ונשאת, ואח"כ א"ל קיים היה ומת - הראשון ממזר והאחרון אינו ממזר	[סיפא]		■	!	צב.
תנא נמי רישא ראשון ואחרון ממזר.				!	צב.
אין קדושין תופסין בחייבי לאוין	ת"ר: זו דברי ר"ע, שהיה אומר:		■	◊	צב.
אין ממזר מיבמה.	אבל חכמים אומרים:		■	◊	צב.
ולימא: אין ממזר מחייבי לאוין				?	צב.

◀ חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story		■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer! ■ ראיה-proof		Talmud Navigator												
מקרא-key:				א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
יבמות-האשה רבה		מאן דאמר														
מימרא																
האי תנא תנא דר"ע הוא																צב.
מחייבי לאוין דשאר הוי ממזר, מחייבי לאוין גרידי לא הוי ממזר.		דאמר: [תנא דר"ע]		! ■												צב.
מנין שאין קדושין תופסין ביבמה? שנאמר: (דברים כ"ה) לא תהיה אשת המת החוצה לאיש זר, לא תהא בה הויה לזר		רב יהודה אמר רב:		◊ ■												צב:
בעניונו צריכה גט		שמואל:		◊ ■												צב:
מספקא ליה לשמואל, האי לא תהיה אשת המת - אי ללאו הוא דאתא, אי דלא תפסי בה קדושין הוא דאתא.				■												צב:
רב מרי בר רחל לרב הלכה כוותיה דשמואל.		רבי אשי:		■												צב:
השתא דאמר אמימר הלכתא כוותיה דשמואל, אם היה יבמה כהן - חולץ לה ושריא ליה.		רב אשי:		■												צב:
איתגורי - איתגר? א"כ מצינו חוטא נשכך				?												צב:
אלא, אם היה יבמה ישראל - נותן לה שני גט והותרה לו.				■												צב:
רב גידל אמר רב חייא בר יוסף אמר רב:		רב אשי:		■												צב:
אי קדושין אין בה, נשואין נמי אין בה				?												צב:
אימא: קדושין ונשואין אין בה.				!												צב:
ואיבעית אימא: מאי נשואין יש בה? בזנות, כדרב המנונא				!												צב:
שומרת יבם שזינתה - אסורה ליבמה.		דא"ר המנונא:		! ■												צב:
ואי בעית אימא, לעולם כדאמרן מעיקרא: קדושין אין בה, נשואין יש בה, דמיחלפא באשה שהלך בעלה למדינת הים.				!												צב:
אין קדושין תופסין ביבמה.		רבי ינאי - בחבורה נמנו וגמרו:		■												צב:
רבי, לא משנתנו היא זז?		אמר ליה רבי יוחנן:		?												צב:
האומר לאשה: הרי את מקודשת לי לאחר שאתגיייר, לאחר שתתגיייר, לאחר שאשתחרר, לאחר שתשתחרר, לאחר שימות בעליך, לאחר שתמות אחותיך, או לאחר שיחלוץ לך יבמך - אינה מקודשת		דתנן:		■ ?												צב:
אי לאו דדלאי לך חספא, מי משכחת מרגניתא תותיה.		א"ל: [רבי ינאי]		!												צב:
אי לאו דקלסך גברא רבה, הוא אמינא לך אנא: מתניתין רבי עקיבא היא		א"ל ריש לקיש:		!												צב:
אין קדושין תופסין בחייבי לאוין.		דאמר: [רבי עקיבא]		! ■												צב:
ואי ר"ע, כי אמר לה לאחר שיחלוץ לך יבמך, ליתפסי בה קידושין דהא שמעינן ליה לרבי עקיבא				?												צב:
אדם מקנה דבר שלא בא לעולם		דאמר: [רבי עקיבא]		■ ?												צב:
קונם שאני עושה לפיך - אין צריך להפר		דתנן: [ת"ק]		◊ ■ ?												צב:
יפר, שמא תעדיף עליו יותר מן הראוי לך		רבי עקיבא:		◊ ■ ?												צב:
באומרת יקדשו ידי לעושיהם, ידיים איתנהו בעלמא.				!												צב:
ופליגא דרב נחמן בר יצחק				■												צב:
רב הונא כרב, ורב כרבי ינאי, ורבי ינאי כרבי חייא, ור' חייא כרבי, ורבי כרבי מאיר, ור"מ כרבי אליעזר בן יעקב, ור' אליעזר בן יעקב כר' עקיבא		דאמר רב נחמן בר יצחק:		■ ■												צב:
אדם מקנה דבר שלא בא לעולם.		דאמר: [רבי עקיבא]		■ ■												צב:
רב הונא מאי היא?				^												צב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

יבמות-האשה רבה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
המוכר פירות דקל לחברו, אמר רב הונא: עד שלא באו לעולם - יכול לחזור בו, משבאו לעולם - אין יכול לחזור בו	דאיתמר: [רב הונא]	!	◆										צג.		
אף משבאו לעולם יכול לחזור בו.	רב נחמן:	!	◆										צג.		
מדינא, דאי שמיט ואכיל - לא מפקינן מיניה.	אמר רב נחמן:	!											צג.		
רב:			■										צג.		
האומר לחברו שדה זו שאני לוקח, לכשאקנה קנויה לך מעכשיו קנה.	דאמר רב הונא אמר רב:	■										◇	צג.		
רבי ינאי כרבי חייא:			■										צג.		
דרבי ינאי הוה ליה אריסא דהוה מייתי ליה כנתא דפירי כל מעלי שבתא, ההוא יומא נגה ליה ולא אתא, שקל עשר מפירי דביתהו עלייהו אתא לקמיה דרבי חייא			○									◇	צג.		
שפיר עבדת	א"ל: [רבי חייא]	■										◇	צג.		
(דברים י"ד) למען תלמד ליראה את ה' אלהיך כל הימים - אלו שבתות ויו"ט	דתניא:	■	■									◇	צג.		
למאי הלכתא?		■	^										צג.		
אילמא לעשורי ומיכל		■	!										צג.		
איצטריך קרא למישרי טלטול דרבנן?		■	;										צג.		
אלא לאו כי האי גוונא		■											צג:		
והא אקריין בחלמא קנה רצוין, מאי לאו הכי קאמרי ליי: (מלכים ב' י"ה) הנה בטחת לך על משענת הקנה הרצוין הזה	אמר ליה: [רבי ינאי]	;											צג:		
לא, הכי קאמרי לך: (ישעיהו מ"ב) קנה רצוין לא ישובר ופשתה כהה לא יכבנה.	[רבי חייא]	!											צג:		
רבי:			■										צג:		
(דברים כ"ג) לא תסגיר עבד אל אדוניו - ר' אומר: בלוקה עבד על מנת לשחררו הכתוב מדבר	דתניא: [רבי]	■										◇	צג:		
היכי דמי?			^										צג:		
דכתב ליה לכשאקחך הרי עצמך קנוי לך מעכשיו.	רב נחמן בר יצחק:	!										◇	צג:		
רבי מאיר:			■										צג:		
האומר לאשה: הרי את מקודשת לי לאחר שאתגייר, לאחר שתתגיירי, לאחר שאתחררי, לאחר שתשחררי, לאחר שימות בעליך, לאחר שתמות אחותיך, לאחר שיחלוץ לך יבמיך - אינה מקודשת	דתני: [ת"ק]	◆	■									◇	צג:		
מקודשת.	רבי מאיר:	◆	■									◇	צג:		
רבי אליעזר בן יעקב:			■										צג:		
אפי' אם אמר פירות ערוגה זו תלושים יהו תרומה על פירות ערוגה מחוברים, או פירות ערוגה מחוברים על פירות זו תלושין לכשיביאו שליש ויתלשו, והביאו שליש ונתלשו - דבריו קיימין.	דתניא, יתר על כן אמר ר' אליעזר בן יעקב:	■										◇	צג:		
ר' עקיבא:			■										צג:		
קונם שאני עושה לפיך - אינו צריך להפר	דתני: [ת"ק]	◆	■									◇	צג:		
יפר, שמא תעדיף עליו יתר מן הראוי לו.	רבי עקיבא:	◆	■									◇	צג:		
עד אחד ביבמה, מהו? טעמא דעד אחד - משום דמילתא דעבידא לאיגלווי לא משקר, והכא נמי לא משקר, או דלמא טעמא דעד אחד - משום דאידי דייקא ומינסבא, והכא כיון דזימנין דרחמא ליה - לא דייקא ומינסבא?	בעו מיניה מרב ששת:											^	◇	צג:	
תניתוה:	אמר להו רב ששת:											!	◇	צג:	
אמרו לה מת בנד ואח"כ מת בעליך ונתייבמה, ואחר כך אמרו לה חילוף הדברים - תצא, והולד ראשון ואחרון ממזר	[תנן]											■	!	◇	צג:

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

יבמות-האשה רבה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא													
היכי דמי?									^	!			ז.ג.
אילמא תרי ותרי									!	!			ז.ג.
מאי חזית דסמכת אהני? סמוך אהני ועוד, ממזר, ספק ממזר הוא									?	!			ז.ג.
וכ"ת לא דק									!	!			ז.ג.
הראשון ממזר והאחרון אינו ממזר	והא מדקתני סיפא:								?	!			ז.ג.
ש"מ דוקא קתני									?	!			ז.ג.
אלא לאו ש"מ חד, וטעמא דאתו בי תרי אכחשוה, הא לאו הכי מהימן.										!	!	◇	ז.ג.
הא לא תיבעי לך, דאפילו אידי נמי מהימנא	איכא דאמר:									!	!	◇	ז.ג.
האשה שאמרה מת בעלי - תנשא מת בעלי - תתייבם,	דתנן:									!	!		ז.ג.
כי תיבעי לך - למישרי יבמה לעלמא, מ"ט דעד אחד? משום דמילתא דעבידא לאיגלווי לא משקר, הכא נמי לא משקר, או דלמא טעמא דעד אחד - משום דאידי דייקא ומינסבא, והא לא דייקא ומינסבא, דמיסנא הוא דסניא ליה?												^ ◇	ז.ג.
תניתור:	אמר להו רב ששת:									!	!		ז.ד.
אמרו לה מת בעליך ואח"כ מת בנך ונשאת, ואח"כ אמרו לה חילוף היו הדברים - תצא, והולד ראשון ואחרון ממזר	[תנן]									!	!	◇	ז.ד.
היכי דמי?										^	!		ז.ד.
אילמא תרי ותרי										!	!		ז.ד.
מאי חזית דסמכת אהני? סמוך אהני ועוד, ממזר, ספק ממזר הוא										?	!		ז.ד.
וכ"ת לא דק										!	!		ז.ד.
הראשון ממזר והאחרון אינו ממזר	הא מדקתני סיפא:									?	!		ז.ד.
ש"מ דדוקא קתני										?	!		ז.ד.
אלא לאו חד, וטעמא דאתו בי תרי אכחשוה, הא לאו הכי מהימן										!	!	◇	ז.ד.
לעולם תרי ותרי											?	◇	ז.ד.
בעדי הזמה	וכדאמר רב אחא בר מניומי:									!	?	◇	ז.ד.
הכא נמי בעדי הזמה.											?		ז.ד.
אין האשה נאמנת לומר מת יבמי שאנשא, ולא מתה אחותי שאכנס לביתה	רב מודכ לרב אשי, ואמרי ליה רב אחא לרב									!	!	◇	ז.ד.
היא ניהי דלא מהימנא, הא עד אחד מהימן											!	◇	ז.ד.
ולישעמך, אימא סיפא:											?		ז.ד.
אין האיש נאמן לומר מת אחי שאיבם את אשתו, ולא מתה אשתי שאשא את אחותה	[סיפא]										!	◇	ז.ד.
הוא ניהו דלא מהימן, הא עד אחד מהימן? בשלמא גבי אשה, משום עיגונא אקילו בה רבנן, אלא גבי איש מאי איכא למימר?											?		ז.ד.
אלא כי איצטריך - לר"ע איצטריך, סד"א, הואיל וא"ר עקיבא יש ממזר מחייבי לאוין, אימא חיישא אקלקולא דזרעא ודייקא, קמ"ל											!	◇	ז.ד.
עד אחד נאמן ביבמה מק"ו, לאיסור כרת התרת, לאיסור לאו לא כל שכן.	רבא:										!	◇	ז.ד.
היא עצמה תוכיח, דלאיסור כרת התרת, לאיסור לאו לא התרת ואלא אידי מ"ט לא מהימנא? דכיון דזימנין דסניא ליה לא דייקא ומינסבא, עד אחד נמי, דכיון דזימנין דסניא ליה לא דייקא ומינסבא.	א"ל ההוא מרבנן לרבא:										?	◇	ז.ד.

Talmud Navigator

<p>disputants- חולקים</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story- מעשה</p> <p>key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא</p> <p>challenge- קושיא</p> <p>question- שאלה</p> <p>answer- תירוץ</p> <p>proof- ראיה</p>
--	--

יבמות-האשה רבה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא	מאן דאמר		
זה מדרש דרש רבי אלעזר בן מתיה וכו'.			◻
הוה ליה לר' אלעזר למדרש ביה מרגניתא, ודרש ביה חספא.	רב יהודה אמר רב:		◻
מאי מרגניתא?			^
(ויקרא כ"א) ואשה גרושה מאישה - אפילו לא נתגרשה אלא מאישה פסולה לכהונה, והיינו ריח הגט דפוסל בכהונה.	דתניא:		◻ !
מי שהלכה אשתו למדה"י, באו ואמרו לו מתה אשתך ונשא את אחותה, ואח"כ באת אשתו - מותרת לחזור לו ומותר בקרובות שניה, ושניה מותרת בקרוביו ואם מתה ראשונה - מותר בשניה.			◻
אמרו לו מתה אשתו ונשא את אחותה, ואחר כך אמרו לו קיימת היתה ומתה - הולד ראשון ממזר, והאחרון אין ממזר			◻
כל שפוסל ע"י אחרים - פוסל ע"י עצמו, וכל שאין פוסל ע"י אחרים - אינו פוסל ע"י עצמו.	רבי יוסי:		◻
ואע"ג דאזיל אשתו וגיסו למדינת הים, דאהני הני נשואים דקמיתסרא אשת גיסו אגיסו, אפ"ה אשת גיסו אסירא, אשתו שריא, ולא אמרינן מתוך שנאסרה אשת גיסו אגיסו תיארס אשתו עליו.			◻
לימא, מתניתין דלא כר"ע, דאי ר"ע, הויא לה אחות גרושתן			◻
כל עריות שבתורה אין צריכות הימנו גט, חוץ מאשת איש שנשאת על פי ב"ד	דתניא: [ת"ק]		◻
מוסיף אף אשת אח ואחות אשה	רבי עקיבא:		◻
וכיון דאמר ר"ע בעיא גט, ממילא איתסרא עליה, דהויא לה אחות גרושתן			◻
האי אשת אח היכי דמי? כגון שקדש אחיו את האשה והלך למדינת הים, ושמע שמת אחיו ועמד ונשא את אשתו, דאמרי אינשי: הך קמא תנאה הוה ליה בקדושיה, והאי שפיר נסיב. והאי אחות אשה נמי היכי דמי? כגון שקדש את אשה והלכה למדינת הים, ושמע שמתה, עמד ונשא את אחותה, דאמרי אינשי: הך קמייתא תנאי הוה ליה בקדושיה, והא שפיר נסיב	ולאו איתמר עלה, א"ר גידל א"ר חייא בר יוסף אמר רב:		◻ !
אלא נשואין, מי איכא למימר תנאה הוה ליה בנשואין.			◻ !
אי ר' עקיבא, ליתני נמי חמותו, דהא שמעינן ליה לר"ע	רב אשי לרב כהנא:		◻
חמותו לאחר מיתה לאו ברשפא	דאמר: [רבי עקיבא]		◻
(ויקרא כ') באש ישרפו אותו ואתהן - אותו ואת אחת מהן, דברי ר' ישמעאל	דתניא: [רבי ישמעאל]		◻
אותו ואת שתיהן	רבי עקיבא:		◻
בשלמא לאביי			◻
משמעות דורשין איכא בנייהו	דאמר: [אביי]		◻
חזא כתיב	דרבי ישמעאל סבר:		◻
תרתיה כתיב	ורבי עקיבא סבר:		◻
שפיר			◻
אלא לרבא			◻
חמותו לאחר מיתה איכא בנייהו	דאמר: [רבא]		◻
ליתני נמי חמותן			◻
נהי דמיעטה קרא משרפה, מאיסורא מי מיעטה קרא.	אמר ליה: [רב כהנא]		◻ !
ותאסר בשכיבה דאחותה, מידי דהוה אאשה שהלך בעלה למ"ה			◻
לא דמי, אשתו דבמזיד אסירא מדאורייתא, בשוגג גזרו בה רבנן, אחות אשה דבמזיד לא אסירא מדאורייתא, בשוגג לא גזרו בה רבנן.			◻ !

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה- ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story</p>													
<p>key-מקרא:</p>													
<p>יבמות-האשה רבה</p>													
<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>											
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ומנלן דלא אסירא?												▲	צה.
(במדבר ח') אותה - אותה שכיבתה אוסרתה, ואין שכיבת אחותה אוסרתה, שיכול והלא דין הוא: ומה במקום שבא על איסור קל - נאסר האוסר, מקום שבא על איסור חמור - אינו דין שנאסר האוסר	דתניא:											■ !	צה.
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל בבא על חמותו שפוסל את אשתו, על מה נחלקו? בבא על אחות אשתו:	רבי יהודה:											■	צה.
פוסל	שב"ש אומרים:											◆ ■	צה.
לא פוסל	וב"ה אומרים:											◆ ■	צה.
לא נחלקו ב"ש וב"ה בבא על אחות אשתו שלא פוסל את אשתו, על מה נחלקו? בבא על חמותו:	רבי יוסי:											■	צה.
פוסל	שב"ש אומרים:											◆ ■	צה.
לא פוסל	וב"ה אומרים:											◆ ■	צה.
לפי שבתחלה הוא מותר בכל הנשים שבעולם והיא מותרת בכל האנשים שבעולם, קדשה - הוא אוסרה והיא אסרתו, מרובה איסור שאסרה מאיסור שאסרתה, שהוא אסרה בכל אנשי שבעולם והיא לא אסרתה אלא בקרובותיה, והלא דין הוא: ומה הוא שאסרה בכל אנשים שבעולם, שגגה באסור לה - אינה נאסרת במותר לה, היא שלא אסרתה אלא בקרובותיה, שגג באסור לו - אינו דין שלא נאסר לו במותר לו												■	צה.
וזה הדין לשוגג, למזיד מניין?												▲	צה.
ת"ל: אותה - אותה שכיבתה אוסרתה, ואין שכיבת אחותה אוסרתה.												!	צה.
מאי טעמא דרבי יהודה? דכתיב: (ויקרא כ') באש ישרפו אותו ואתהן, וכי כל הבית כולו בשרפה? אם אינו ענין לשרפה, תנהו ענין לאיסורא.	רבי אמי אמר ריש לקיש:											■	צה.
אין הלכה כרבי יהודה.	רב יהודה אמר שמואל:											■	צה.
ההוא דעבד איסורא בהמתיה, אתייה רב יהודה נגדיה, אמר ליה: אי לאו דאמר שמואל אין הלכה כרבי יהודה, אסריתו עלך איסורא דעלם.												○	צה.
מאי איסור קל?												▲	צה.
מחזיר גרושתו משנשאת, בא עליה האי - אסרה עליה דהאי, בא עליה אידיך - אסרה עליה דהאי.	רב חסדא:											!	צה.
מה למחזיר גרושתו משנשאת - שכן נטמא הגוף, ואיסורה ברוב, ואיסורה איסור עולם												;	צה.
יבמה.	אלא אמר ר"ל:											!	צה.
יבמה למאן?												▲	צה.
אילימא לאחר, וכדרב המנונא												!	צה.
שומרת יבם שוינתה אסורה ליבמה	דאמר רב המנונא:											! ■	צה.
מה ליבמה - שכן נטמא הגוף, ואיסורה ברוב												;	צה.
אלא יבמה לאחין, עבד בה מאמר האי - אסרה עליה דהאי, בא עליה אידיך - אסרה עליה דהאי.												!	צה.
מאי איריא שבא עליה שני? אפ"ל עבד בה נמי מאמר												;	צה.
הא לא קשיא, כ"ג												!	צה.
אין מאמר אחר מאמר.	דאמר: [רבי גמליאל]											! ■	צה.
אלא, אפילו נתן לה גט, ואפילו חליץ לה												;	צה.
סוטה.	אלא אמר רבי יוחנן:											!	צה.
סוטה למאן?												▲	צה.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
יבמות-האשה רבה	מאי דאמר													
אי לימא לבעל		!												צה.
בא עליה בעל אסרה עליה דבועל, מאי איריא בא עליה? אפילו נתן לה גט, ואפילו אמר אין אני משקה		ז												צה.
אלא סוטה לבועל		!												צה.
האי איסור קל הוא? איסור חמור הוא, דהיינו אשת איש		ז												צה.
אשת איש	אלא אמר רבא:	!												צה:
אשת איש	וכן כי אתא רבין א"ר יוהנן:	!												צה:
ומאי קרי לה איסור קל?		^												צה:
שאין האוסרה אוסרה כל ימיו.		!												צה:
אשת איש ומה במקום הבא על איסור קל שאין האוסרה אוסרה כל ימיו - נאסר האוסר, הבא על איסור חמור שהאוסרה אוסרה כל ימיו - אינו דין שנאסר האוסרה ת"ל: אותה - אותה שכבתה אוסרתה, ואין שכבת אחותה אוסרתה.	תניא נמי הכי, אבא חנן אמר משום רבי אלעזר:	■												צה:
כל שפוסל וכו'.	רבי יוסי:													צה:
מאי קאמר ר' יוסי?												^		צה:
אי לימא דקאמר תנא קמא: דאזיל אשתו וגיסו למדינת הים, אשת גיסו אסירא ואשתו שריא וקא"ל רבי יוסי: כי היכי דאשתו שריא, אשת גיסו נמי שריא													!	צה:
אי הכי, כל שאין פוסל ע"י אחרים אין פוסל ע"י עצמו, כל שאין פוסל ע"י עצמו אינו פוסל ע"י אחרים מיבעיא ליה													ז	צה:
ואלא כי היכי דאשת גיסו אסירא, אשתו נמי אסירא													!	צה:
התינה כל שפוסל, כל שאינו פוסל מאי עבידתייה?													ז	צה:
ניסת ע"פ ב"ד - תצא ופטורה מן הקרבן, על פי עדים - תצא וחייבת בקרבן, יפה כחו של ב"ד שפטרה מן הקרבן	א"ר אמי, ארישא:												!	צה:
ל"ש על פי עדים דאשת גיסו שריא, ול"ש ע"פ בית דין - דאשת גיסו אסירא	וקאמר ת"ק:												!	צה:
על פי בית דין דפוסל על ידי אחרים - פוסל על ידי עצמו, על פי עדים דאינו פוסל על ידי אחרים - אינו פוסל על ידי עצמו.	וקאמר ליה רבי יוסי:												!	צה:
הא דאזלי ארוסתו וגיסו, הא דאזלי אשתו וגיסו	רבי יצחק נפחא אמר, לעולם אסיפא:												!	צה:
לא שנא אשתו וגיסו ולא שנא ארוסתו וגיסו, אשת גיסו אסירא ואשתו שריא	וקאמר ת"ק:													צה:
אשתו וגיסו דליכא למימר תנאה הוה ליה בנשואין, דאינו פוסל על ידי אחר - אינו פוסל על ידי עצמו, ארוסתו וגיסו דאיכא למימר תנאה הוה ליה בקידושין, ופוסל על ידי אחרים - אף פוסל על ידי עצמו.	וקאמר ליה רבי יוסי:													צה:
הלכה כרבי יוסי.	רב יהודה אמר שמואל:													צה:
ומי אמר שמואל הכי?	מתקיף לה רב יוסף:												ז	צה:
יבמה - רב אמר: הרי היא כאשת איש	והאתמר: [רב]												ז	צה:
אינה כאשת איש	שמואל:												ז	צה:
כגון שקדש אחיו את האשה והלך לו למדינת הים, ושמע שמת אחיו ועמד ונשא את אשתו	ואמר רב הונא:												ז	צה:
הרי היא כאשת איש ואסורה ליבם	דרב אמר:												ז	צה:
אינה כאשת איש ושריא ליה	ושמואל אמר:												ז	צה:
וממאי דכי אמר שמואל הלכה כרבי יוסי - אדרבי יצחק נפחא קאמר? דלמא אדרבי אמי קאמר	א"ל אביי:												!	צה:
ואי נמי אדרבי יצחק נפחא, ממאי דאפוסל? ודלמא אינו פוסל													!	צה:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

יבמות-האשה רבה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
אי נמי, ממאי דאיתא לדרב הונא? דלמא ליתא דרב הונא כלל, ובדרב המנונא קמיפלגי										!	◇
שומרת יבם שזינתה אסורה ליבמה	דאמר רב המנונא:									!	◇
הרי היא כאשת איש ומיפסלא בזנות	דרב אמר:	◇	■	■	■	■	■	■	■	!	
אינה כאשת איש ולא מיפסלא בזנות	ושמואל אמר:	◇	■	■	■	■	■	■	■	!	
וא"נ, בקדושין תופסין ביבמה קמיפלגי										!	◇
הרי היא כאשת איש ולא תפסי בה קדושין	דרב אמר:	◇	■	■	■	■	■	■	■	!	
אינה כאשת איש ותפסי בה קדושין.	ושמואל אמר:	◇	■	■	■	■	■	■	■	!	
והא אפליגו בה חדא זימנא										?	
חדא מכלל דחברתה איתמר.										!	
אמרו לו מתה אשתך - ונשא אחותה מאביה, מתה - ונשא אחותה מאמה, מתה - ונשא אחותה מאביה, מתה - ונשא אחותה מאמה, ונמצאו כולן קיימות - מותר בראשונה ובשלישית ובחמישית ופוטרות צרותיהן, ואסור בשניה וברביעית, ואין ביאת אחת מהן פוטרת צרתה ואם בא על השנייה לאחר מיתת הראשונה - מותר בשניה וברביעית ופוטרות צרותיהן, ואסור בשלישית ובחמישית, ואין ביאת אחת מהן פוטרת צרתה.											■
בן תשע שנים ויום אחד - הוא פוסל ע"י אחיו, והאחין פוסלין על ידו, אלא הוא פוסל תחלה, והאחין פוסלין תחלה וסוף כיצד? בן תשע שנים ויום אחד שבא על יבמתו - פסל ע"י אחיו, באו עליה אחיו ועשו בה מאמר, נתנו גט או חלצו - פוסלין על ידו.											■
אטו כולהו לאו לאחר מיתת ראשונה ניהו?											?
לאחר מיתת ראשונה ודאי.	רב ששת:									!	◇
בן תשע שנים וכו'.											■
בן תשע שנים ויום אחד תחלה פסיל, בסוף לא פסיל?											?
העושה מאמר ביבמתו, ואח"כ בא אחיו שהוא בן ט' שנים ויום אחד עליה - פסלה.	והתני רב זביד ב"ר אושעיא:									■	?
ביאה פסיל אפילו בסוף, מאמר - תחלה פסיל, בסוף לא פסיל.	אמרי:									!	◇
וביאה אפילו בסוף פסיל?											?
אלא שהוא פוסל תחלה, והן תחלה וסוף, כיצד? בן תשע שנים ויום אחד שבא על יבמתו וכו'.	והא קתני:									■	?
חסורי מיחסרא והכי קתני:											■
בן תשע שנים ויום אחד - הוא פוסל תחלה, והן פוסלין תחלה וסוף, בד"א - במאמר, אבל ביאה פוסלת אפי' בסוף כיצד? בן ט' שנים ויום אחד הבא על יבמתו - פסל ע"י אחיו.											■
ומי אית ליה מאמר כלל ע"י אחיו?											?
בן ט' שנים ויום אחד - הוא פוסל בדבר אחד, והאחין פוסלין על ידו בארבעה דברים הוא פוסל ע"י אחיו בביאה, והאחין פוסלין על ידו בביאה, במאמר, בגט, בחליצה.	והתניא:									■	?
ביאה דפסלה בין בתחלה בין בסוף - פסיקא ליה, מאמר דבתחילה פסיל בסוף לא פסיל - לא פסיקא ליה.										!	◇
יש לו גט.	איתמר נמי, אמר רב יהודה אמר שמואל:									■	
יש לו מאמר.	וכן אמר רב תחליפא בר אבמי:									■	
יש לו גט ויש לו מאמר, דברי ר"מ.	תניא נמי הכי:									■	
וסבר ר"מ יש לו גט?											?

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O	statement- מימרא ♣ קושיא- challenge- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-
---	---

יבמות-האשה רבה		Talmud Navigator										
מזמרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
עשו ביאת בן תשע כמאמר בגדול	והתניא: [ת"ק]	◇	♣	♣								צו:
עשו חליצת בן תשע כגט בגדול	רבי מאיר:	◇	♣	♣								צו:
ואם איתא, ליתני כגיסן			♣									צו:
אית ליה וזוטר	רב הונא בריה דרב יהושע:										◇	צו:
אין גט אחר גט	לר"ג דאמר:										♣	צו:
ה"מ בגדול אחר גדול וקטן אחר קטן, אבל גדול אחר קטן מהני											♣	צו:
יש גט אחר גט	לרבנן דאמרי:										♣	צו:
ה"מ בגדול אחר גדול או בקטן אחר קטן, אבל קטן אחר גדול לא מהני.											♣	צו:
בן ט' שנים ויום אחד שבא על יבמתו, ואח"כ בא עליה אחיו שהוא בן ט' שנים ויום אחד - פוסל על ידו	[ת"ק]										♣	צו:
לא פוסל.	רבי שמעון:										♣	צו:
בן ט' שנים ויום אחד שבא על יבמתו ואח"כ בא על צרתה - פוסל על ידי עצמו	[ת"ק]										♣	צו:
לא פוסל.	רבי שמעון:										♣	צו:
אם ביאה ראשונה ביאה - ביאה שנייה אינה ביאה, ואם ביאה ראשונה אינה ביאה - ביאה שנייה נמי אינה ביאה.	תניא, אמר להם רבי שמעון לחכמים:										◇	צו:
מתניתין דלא כבן עזאי											♣	צו:
יש מאמר אחר מאמר בשני יבמין ויבמה אחת, ואין מאמר אחר מאמר בשתי יבמות ויבם אחד.	דתניא, בן עזאי:										♣	צו:
בן תשע שנים ויום אחד שבא על יבמתו ומת - חולצת ולא מתייבמת.											♣	צו:
נשא אשה ומת - הרי זו פטורה.											♣	צו:
בן תשע שנים ויום אחד שבא על יבמתו, ומשהגדיל נשא אשה אחרת ומת, אם לא ידע את הראשונה משהגדיל - הראשונה חולצת ולא מתייבמת, והשנייה או חולצת או מתייבמת	[ת"ק]										♣	צו:
מייבם לאי זו שירצה, וחולץ לשנייה.	רבי שמעון:										♣	צו:
אחד שהוא בן ט' שנים ויום אחד, ואחד שהוא בן עשרים שלא הביא שתי שערות.											♣	צו:
הא דאמור רבנן: זיקת שני יבמין - מיחלץ חלצה, יבומי לא מיבמה, לא תימא היכא דאיכא צרה, דאיכא למגור משום צרה, דהא הכא ליכא צרה, מיחלץ חלצה, יבומי לא מיבמה.	רבא:										♣	צו:
נשא אשה ומת כו'.											♣	צו:
תנינא להא דתנו רבנן:											♣	צו:
שוטה וקטן שנשאו ומתו - נשותיהן פטורות מן החליצה ומן הייבום.	[ת"ר]										♣	צו:
בן תשע וכו' משהגדיל וכו'.											♣	צו:
ויעשו ביאת בן ט' כמאמר בגדול, ותדחה צרה מיבום											♣	צו:
לא עשו ביאת בן ט' כמאמר בגדול	רב:										♣	צו:
עשו ועשו	שמואל:										♣	צו:
עשו ועשו.	וכן א"ר יוחנן:										♣	צו:
ויעשן											♣	צו:

disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת O story- מעשה		statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ ! answer- תירוץ proof- ראיה	
key-מקרא:			
יבמות-האשה רבה	מימרא	מאן דאמר	
תנא ר' יוחנן דאמר ר' יוחנן גזר משום צרה, ואשמעין בגדול דהוה ביקטן, האי דאמר גדול: משום דבגדול קאי והאי תנא דהכא סבירא ליה עשו, ולא גזר משום צרה, ואשמעין בקטן והוא הדין בגדול, והאי דאמר ר' יוחנן?		[רבי יוחנן]	צו: !
אזל ר' אלעזר אמר לשמעטא בי מדרשא, ולא אמרה משמיה דר' יוחנן.			צו: o
שמע רבי יוחנן, איקפד.			צו: o
עול לגביה רבי אמי ור' אסי, אמרו ליה: לא כך היה המעשה בבית הכנסת של טבריא, בנגר שיש בראשו גלוסטרסא שנחלקו בו רבי אלעזר ורבי יוסי, עד שקרעו ספר תורה בחמתו?			צו: o
קרעו ס"ד?			צו: o
אלא אימא: שנקרע ס"ת בחמתן			צו: o
והיה שם רבי יוסי בן קיסמא, אמר: תמיה אני אם לא יהיה בית הכנסת זו עבודת כוכבים וכן הוה.			צו: o
הדר איקפד טפי, אמר: הברותא נמי			צו: o
עול לגביה ר' יעקב ב' ארי, א"ל: יהושע י"א) כאשר צוה ה' את משה עבדו כן צוה משה את יהושע וכן עשה יהושע לא הסיר דבר מכל אשר צוה ה' את משה, וכי על כל דבר שאמר יהושע היה אומר להם כך אמר להם: מפני מה אי אתם יודעין לפיכך כבן אידי חברינן			צו: o
ורבי יוחנן מ"ט קפיד כולי האי			צו: ?
מאי דכתיב (תהלים ס"א) אגורה באהלך עולמים? וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעוה"ז	דאמר רב יהודה אמר רב:	!	צו: !
כל ת"ח שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה, שפתותיו דובבות בקבר.	דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי:	!	צו: !
מאי קראה? (שיר השירים ז) והכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים, ככומר של ענבים, מה כומר של ענבים - כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים - כיון שאומרים דבר שמועה מפייהם בעוה"ז, שפתותיהם דובבות בקבר.	ר' יצחק בן זעירא, ואיתימא שמעון נזירא:	■	צו: ■
אחד בן ט' שנים וכו'.			צו: <
בן עשרים שנה שלא הביא שתי שערות - יביאו ראיה שהוא בן עשרים והוא הסריס, לא חולץ ולא מייבם בת עשרים שנה שלא הביאה שתי שערות - יביאו ראיה שהיא בת עשרים והיא האילונית, לא חולצת ולא מתייבמת	ורמינהו:	■	צו: ■
והוא שנולדו לו סימני סריס.	הא אתמר עלה, א"ר שמואל בר יצחק אמר רב:	■	צו: ■
דיקא נמי	רבא:	■	צו: ■
והוא הסריס	דקתני:	■	צו: ■
שמע מינה.		■	צו: ■
וכי לא נולדו לו סימני סריס עד כמה?		^	צו: ^
עד רוב שנותיו.	תני דבי רבי חייא:	!	צו: !
כי אתו לקמיה דרבא, אי כחוש, אמר להו: זילו אבריוהו, ואי בריא, אמר להו: זילו אכחושוהו, דהני סימנין, זמנין דנתרי מחמת כחישותא, וזמנין דנתרי מחמת בריותא.	[רבא]	o	צו: o
הדרן עלך האשה רבה			צו: o